

סימן קו

גרות כשלא רצה לקבל עליו איזה מצוה
אם הוא גר בדיעבד ועניינים שונים

כ"ב תמוז תשכ"ט

מע"כ ידידי הרה"ג שמואל בארי שליט"א האב"ד
האג במרינת האלנד.

ז.

הנה ענין הגרות רובן דרובן הם בשביל אישות שבעצם אין ראוי לקבלם, ורק כשקבלום הם גרים, אף כשקבלו עליהם כל המצות נאחר שלא באו להתגייר לשם שמים, ולכן פשוט שיש לחוש שאף שאומרים לפני הב"ד שנוקק להם שהם מקבלים עליהם המצות אינו אמת וצריך לבדוק ביותר. והו' כווננו הש"ע יו"ד סימן רס"ח סעי' י"ב בנודע שבשביל דבר הוא מתגייר חוששים לו עד שתתברר צדקתו, והוא משום דכיון שבשביל דבר נתגייר יש לחוש שמא אף שקבל המצות בפיו לא קבלם בלב, וכיון שיש טעם וסברא לחוש לזה הוא כאנן סהדי שיש ספק שאין בזה שוב משום דברים שבלב אינם דברים, עיין בתוס' גיטין דף ל"ב ע"א ד"ה מהו ובקידושין דף מ"ט ע"ב ז"ה דברים ואף ששם איירי בדבר שאנן סהדי בודאי על מה שבלבו מסתבר דכשיש טעם ברור להסתפק הוא כאנן סהדי שיש ספק שלכן חוששין לו להחזיקו רק כנפק גר עד שתתברר צדקתו ויעשה בדין גר ודאי. וברוב הפעמים ואולי גם כל הפעמים הרי הבן ישראל שרוצה בכרית ובת ישראל הרוצה בכרית אינם שומרי תורה בעצמם, שלא מסתבר שהנכרי והנכרית שמתגיירין בשבילם ישמרו דיני התורה יותר מהם שהיו כאנן סהדי שאין מקבלין המצות בודאי שלכן צריך ישוב הדעת גדול בקבלת גרים. ובעוה"ר נתפרץ כל כך בהרבה מקומות שמקבלין אותן גם רבנים יראי ה' מפני הלחץ והדחק מבע"ב עליהם, ולכן הרי נחוץ מאד לתקן ולגדור נועד הפרצה הגדולה, ובודאי בשביל זה עשו רבני האלאנד תקנה שלא לקבל גר וגירות אלא בהסכמת כל הרבנים, והוא בכלל תקנות לגדר ולסייג לתורה ולדבוי מצוה שאין יכולין להתיר כמפורש בסימן רכ"ה סעי' כ"ח וכדכתב כתר"ה.

והנה בעובדא זו שכתר"ה שהגירות רוצה לקבל כל דיני התורה אבל אינה רוצה לקבל תלבושת נשים צנועות אלא להתלבש בבגדים שמתלבשות בעוה"ר סתם הנשים שבדור פרוץ הוזה, אם יכולים לקבל מדינת גירות כזו ואיך הוא בדיעבד כשקבלוהו אם היא גירות, נראה דיש לדון בזה. דהנה בכסורות דף ל' ע"ב איתא נכרי שבא לקבל דברי תורה וזוץ מדבר אחד אין מקבלין אותו ולר"י ב"ר יהודה אפילו דקדוק אחד מדברי סופרים, ויש להסתפק אם הוא רק דין דלכתחלה וכלשון אין

מקבלין שמשמע לכתחלה, או שגם בדיעבד אינו גר. ואף שודאי מקבלין גרים אף שלא ידעי רוב דיני התורה שהרי מודיעין אותם רק מקצת מצות, ופשוט שאף רוב דיני שבת אין מודיעין אותן, וגם מצינו עוד יותר שאף שלא ידע הגר שום מצוה הוא גר, דהא מפורש בשבת דף ס"ח ע"ב גר שנתגייר בין הנכרים חייב חטאת אחת על כל מלאכות של כל השבתות ועל הרם אחת ועל החלב אחת ועל ע"ז אחת, הרי נמצא שלא הודיעוהו שום מצוה אף לא עיקרי האמונה ומ"מ הוא גר, הוא משום דאיירי שקבל עליו לעשות כל מה שיהודים צריכין לעשות וזה סגי לגרות, ואין חוששין לומר דילמא אם היה יודע ממצוה זו לא היה מקבל עליו, דאף אם יאמר כן הוא רק דברים שבלב, וההודעה הוא רק לכתחלה. ומוכרחין לומר בלשון הש"ע בסעיף ג' שכתב כל עניני הגר בין להודיעו המצות לקבלם צריך שיהיה בג' הכשרים לדון לאו דוקא, דעיקר הכוונה הוא שקבלת המצות צריך בפני ג' אבל ההודעה אינה מעכבת, אך נקט לשון להודיעו משום דכן הא עושין הב"ד שמודיעים מקצת המצות בשעת קבלה, וכן הלשון דבסעי' י"ב שכתב או שלא הודיעוהו שכר המצות ועונשן ה"ז גר, הוא לאו דוקא אלא אפילו לא הודיעוהו כלל איזה מצות אם אך קבל עליו שמקבל עליו כל המצות שחייבין ישראל הוא גר, ורק משום שאין דרך לשכח להודיעו איזה מצות נקט הש"ע ששכחו להודיעו שכר המצות ועונשן שזה אפשר לשכח לפעמים.

אבל כשאומרים לו שאיכא מצוה זו או שידע מעצמו איזה מצוה שראה איך שישראל נוהגין במצוה זו ואומר שמצוה זו אינו רוצה לקבלה ע"ז תניא שאין מקבלין, וא"כ אפשר שאף בדיעבד כשקבלוהו אינו גר, אף שנקט לשון אין מקבלין שהוא לשון דלכתחלה. ולכאורה מהא שאר"י ב"ר יהודה אפילו דקדוק אחד מד"ס, שמסתבר שכיון שקבל עליו כל מצות דאורייתא ואף בל תסור בכלל דהא קבל עליו כל איסורין ומצות דרבנן, הרי יש לו להיתר גר מדאורייתא, שלא מסתבר שחכמים יעקרו הגרות דאורייתא שנוגע לקידושין ולכמה דברים ולהקל בהם ולא היה מזכיר זה הגמ' בפירושו, וא"כ צריך לומר לר"י ב"ר יהודה דרק אין מקבלין לכתחלה ובדיעבד כשקבלוהו הוא גר, שלכן משמע שגם לדין הרישא בלא קבל עליו דבר אחד מדיני התורה נמי הוא רק דין שלכתחלה אין מקבלין אבל בדיעבד כשקבלוהו הוא גר, וחייב אף במצוה זו שלא קבל עליו דמה שלא קבל עליו אינו כלום לפוטרו דהא הוא מתנה על מה שכתוב בתורה שתנאו בטל.

ויהיה ניחא לפ"ז מה שהלל קבל את הגר שלא קבל עליו תורה שבע"פ דמפורש ברש"י שבת דף ל"א ע"א דתיכף גייריה, דהא הקשה רש"י מחוץ לדבר אחד שלא מקבלין, ואם לא גייריה ממש אלא לאחר שקבל עליו גם תורה שבע"פ לא היה שייך להקשות כלל. ופלא

על מהרש"א בח"א שעל העובדא דגיידני ע"מ שתשימיני כ"ג פי' מצד קושייתו הא אין מקבלין גדים משום שלחן מלכים ולא עדיף זה שגייר עצמו משום כהונה שילבש בגדי כבוד ואיך גיידה הלל שלא דוקא גייריה אלא דלא גייריה עד לבתד הכי שידע דגר אסור בכהונה, דא"כ גם עובדא ראשונה אפשר לפרש כן וליכא שום קושיא, אבל מה שגייריה הלל היה משום שהיה מובטח שאחד שילמדנו יסמוך עליו וישמוד גם דיני תורה שבע"פ וגם יקבל עליו איסור זר לעבודות המקדש דצריכים לכהנים, ומה שעכ"פ הא בשעת הטבילה עדיין לא קבל מצות דתורה שבע"פ שהוא כמעט דוב דיני התורה הקשה זה דש"י, ומה שכתב לתרץ שלא דמי לתרץ מדבר אחד שלא היה כופר בתורה שבע"פ אלא שלא היה מאמין שהיא מפי הגבורה, לא מובן לכאורה אף אם נפדש בכוונתו שלא האמין להלל שמה שאומד לו היא תורה שבע"פ אבל האמין שיש עכ"פ תורה שבע"פ וכשיודע ממנה קבל לקיים, שודאי אין זה קבלה שא"כ גם כשלא יקבל עליו גם תורה שבכתב מחמת שלא יאמין שזו שבידנו היא התורה שבכתב שניתנה למשה בהר סיני מהקב"ה אלא תורה אחרת יהיה גר, וברור ופשוט שאין זה קבלת מצות מאחר שעכ"פ אינו מקבל המצות שבתדנתו, שלכן כמו כן פשוט שאין להחשיב זה לקבלה במצות תורה שבע"פ מאחר שאינו מאמין ללומדיה וחכמיה, ולכן צריך לומר שכיון שאיכא עכ"פ קבלת מצות אף שלא בכולן הוא גר ונתחייב בכולן אף שלא קבלם דהוה מתנה ע"מ שכתוב בתורה, ואין ענין קבלת המצות משום דבלא קבלת המצות א"א לחייבו אלא דהוא דין ממעשה הגדות דבעינן קבלת המצות כמו דבעינן מילה וטבילה, וסגי לזה קבלת איזה מצות אף שלא קבל כולן. אבל הוקשה לרש"י על הלל שקבליה לגיירו לכתחלה מהא דאין מקבלין אף כשלא קבל עליו אף רק דבר אחד וכ"ש שלא היה לו לקבל גר זה שלא קבל עליו כל התורה שבע"פ, וע"ז תידין שפיר שהיה הלל מובטח שאחר שילמדנו יסמוך עליו ויקיים גם כל דיני תורה שבע"פ, אבל נתן דש"י טעם להבטחתו דהלל שהיה זה מחמת שלא היה כופר בתורה שבע"פ שהיה יודע שאיכא תורה כזו אך לא האמין להלל שמה שאומר לו היא אותה התורה שניתנה מפי הגבורה שבוזה היה שייך שיסמוך עליו אחר שילמדנו, שאם היה כופר לומר שליכא כלל תורה שבע"פ לא היה שייך שיהיה הלל בטוח שאחד שילמדנו יסמוך עליו שאיכא גם תורה שבע"פ, דהא הטעם שאינו מאמין הוא משום דלא נכתבה כמו שנכתבה התורה שבכתב כמו שכופרים הצדוקים מטעם זה, שלכן אף שאפשר שיתחיל להאמין מ"מ לא שייך שיהיה בטוח בזה וממילא היה אסור להלל לגיירו, לכן פי' שידע הנכרי שיש תורה שבע"פ אבל אמר שלא מאמין להלל שלכן שייך שיהיה בטוח שיסמוך עליו. וכן הוא במה שגייר למי

שנתגייד ע"מ שיעשהו כ"ג שמצד הגרות היה גר אף שלא קבל עליו איסור זרות לעבודה אך שהיה קשה על מה שהלל קבלו הא כיון שלא קבל עליו איסור זרות לעבודה לא היה לו לקבלו וע"ז שייך תירוץ רש"י על עובדא קמייתא דכיון שהיה הלל בטוח שאחר שילמדנו יקבל עליו גם מצוה זו היה רשאי לגיירו, ובתירוץ זה מתורץ גם קושיית מהרש"א דלא היה רשאי לקבלו משום שהיה לשום כבוד דכהונה מאחר שבדיעבד הוא גר סמך ע"ז שהיה בטוח שאח"כ יהיה גר לשם שמים. ועיין ביבמות דף מ"ה ע"ב בעבדיה דר"ח בר אמי אטבלה להיא נכרית לשם אנתתא ואכשר ר' יוסף בה ובברתה משום דעבד הבא על בת ישראל הולד כשר, ופרש"י שאטבלה לשם אישות והלכה דכולן גרים הם אף המתגיירין לשם אישות, וגם התוס' מפרשים דהיה מטבילה משום שהיה רוצה לייחדה לו, ובטבילתה זו נעשית גיורת, והא לכאורה קשה דכיון דבמה שנתגיירה נאסרה על העבד בלאו דלא יהיה קדש והרי כיון שכל גרותה היתה כדי לינשא להעבד משום שלא רצה בנכרית הרי נמצא שלא קבלה עליה איסור לאו זה. ואין לומר דקבלה סתם כל המצות מחמת שלא ידעה מאיסור לאו דעבד שהוא קבלה ממילא גם על איסור לאו זה דעבד, דהא מאחר דידוע דנתגיירה בשביל להנשא להעבד הרי בהכרח לא היה קבלה על לאו זה מאחד שאם היתה יודעת היתה מפרשת שלא זו אינה מקבלת, וגם הוא ממש כמפרשת אף בלא ידיעה שאם יש איסור לינשא לעבד זה אינה מקבלת זה. ולכן אולי הוא משום דסגי לגרות בקבלת מצות אף במקצתן אף שלא קבלה איזה מצות ונעשית בהכרח גיורת בקבלת שאר המצות אף שלא קבלה לאו זה דלא יהיה קדש לענין עבד זה, ומ"מ נאסרה להעבד משום דהוא מתנה ע"מ שכתוב בתורה כדלעיל. ויהיה ביחא גם מה שלא הביאה לב"ד להתגייר, משום שידע שב"ד לא יקבלוה לגיירה מאחר שלא תקבל לאו זה, לכן גיירה בעצמו אחר שקבלה המצות סתם בפני ב"ד לפי' התוס' על הסמך דמי לא טבלה לנדותה, אך בלא זה לא היו ב"ד מקבלין אותה מטעם דהיה לשם אישות ואין צורך לומר שבשביל זה דלא קבלה איסור לאו דעבד לא היו מקבלין, אבל מסתבר דבשביל שנתגיירה לשם אישות היה מוצא ב"ד הדיוטות, ובשביל זה דלא קבלה הלאו לא היו מקבלין אותה גם הדיוטות, דצורך קבלת מצות שהוא מעיקרי דיני גרות היה ידוע גם להדיוטות, דאם לא היה ידוע להדיוטות דצריך קבלת מצות לא היו מתירין גדים שנתגיירו אצל ב"ד הדיוטות, ואיך אמר סתם דכולן גרים הן ולא מסיק והוא שיעידו בפני ב"ד שקבלו המצות, אלא משמע שסומכין אף על ב"ד הדיוטות שיוודעין העיקרים שצריך לגרות בדיעבד, ואולי גם זה שצריך שיתגיירו לשם שמים נמי יודעין דאנשים שאין יודעין דיני גרות מסתבר שלא היו מקבלין כלל דייראו

שכל אב ואם לא יוליכו בניהם לחופה כדי שלא יהיה חלוק בין אב ואם יהודים לאלו שאחד מהן נכרי וח"ו לעשות זה, שהרי נמצא שהוא תקנה להקל על עוברי עבירה הרשעים שגם לא יתביישו ויהיה בזה סיוע להפושעים הגדולים האלו ולכן ודאי יש לגעור בו ובכיוצא בו.

ומה שהאריך כתר"ה במנהג השושבינות ודאי שהיו שושבינים מימות עולם כדברי כתר"ה, אבל מנהג שבגמ' היה בהשושבינים של רעים וחברים ולא שייך זה למה שהאבות ואמהות של החתן והכלה מוליכין את בניהן ובנותיהן וזה לא הוזכר בגמ'. אבל עכ"פ הוא מנהג בכל המדינות שההורים מוליכין בניהם ובנותיהן לחופה שג"כ אין לשנות מנהג אבותינו, וכ"ש שבשביל טובת הרשעים שלא יתביישו אין לשנות.

ג.

בעיר שנהגו לכתוב בכתובה בשתוקי ואסופי בן אברהם אבינו אם יש ממש במנהגם

ובדבר איך לכתוב באסופי ושתוקי שלא ידוע שם אביהם בכתובה, הנה באשר הם פסולים לקהל הרי אם יכתבו עליהם בן אברהם אבינו יאמרו שהוא גר ויבא מזה מכשול שיכשירוהו לקהל כמו גר, וכן אין לכתוב כשידוע שם האם על שם אמו כדהיה רוצה לומר הדגמ"ר באה"ע סימן קכ"ט סעי' ט' לבד טעמו דלשתוקי יש אב שזהו טעם קלוש דמאחר שאין אנו יודעין שם האב ואת שם האם ידעין מ"ט לא נכתוב שם האם, אבל הא כשיכתבו אותו על שם אמו הרי יאמרו שהוא בן ישראלית מנכרי שאין לו אב לפי הדין וכדאשכחן בגמ' ב"מ ע"ג ע"ב וברש"י ד"ה רב מרי ברב מרי בר רחל שנקרא בשביל זה על שם אמו שהוא כשר לקהל ואף לכהונה כשהוא זכר לכו"ע ואף בנקבה הא להרמב"ם כשרה אף לכהונה ואם ניסת לכהן אין מוציאין מידו כדאיתא בב"ש סימן ד' ס"ק ב' עיי"ש, ויבא מזה מכשול שיכשירו גם את השתוקי והאסופי לקהל וגם לכהונה, ולכן אין לכתוב על שתוקי ואסופי אלא שמותיהן בלבד כמפורש בש"ע בניטין וה"ה בכתובה וצריך כתר"ה לכתוב בהכתובה רק שמותיהן לבד ואין בזה משום שינוי מנהג שנהגו בעיר לכתוב על שתוקי ואסופי בן אברהם אבינו או אם נהגו לכתוב על שם האם דשלא כדן היה מנהגם. וגם לא שייך מנהג על דבר שלא שכיחא.

וגם נראה דאף אם הוא אסופי כזה שכשר לבא בקהל כהא דניכר שרק בשביל רעבון השליכוהו כדאיתא בקידושין דף ע"ג ע"ב ובש"ע סימן ד' סעי' ל"א שליכא מכשול נמי אין לכתוב בן אברהם אבינו דאף דלא יהיה מכשול מ"מ הא נפסיד לדידיה, דגר הא בתו פסולה לכהונה והאסופי הכשר לקהל כשר גם לכהונה

מלקבל שמא אין עושיין כדן, ומה שקורא אותן ב"ד הדיוטות הוא מטעם שאין חיששין לאיסוד דלכתחלה כל כך ומגיירין אם אך הוא גרות דמורין בזה היתר. אבל בחדושי ביבמות בארתי דרך אחר בהא דהיתה גיורת כשרה וליכא ראייה משם ואין לפני הפנאי עתה להאריך, אבל מהא דהלל ודאי היא ראייה.

וא"כ גיורת זו שאינה רוצה לקבל תלבושת נשים צנועות, לכתחלה הא ודאי אין לקבלה ובדיעבד אם קבלה תלוי בספק זה ויותר ניטה שבדיעבד היא גיורת, ולענין לכתחלה הא כל גרותה הוא לשם אישות שאף בקבלת כל התורה אין לקבל, וא"כ ודאי איכא טעם גדול מה שהיו מסכימים כל הרבנים דהאלאנד לקבל אותה לגיירה אם היתה מקבלת כל דיני התורה, אבל מ"מ טוב מה שלא מסכימין כולן בשביל זה תלבושת הצניעות שלא לקבלה דשני דברים חמור מדבר אחד.

ויש לדון מצד אחר זמאחר שנפרץ תלבושת הפריצות בעוה"ר גם בכנות ישראל ואף באלו שהן שומרות תורה, שלכן הנכריה שובאה להתגייר הרי חושבת שהוא רק חומרא בעלמא שרוצים הרבנים להטיל עליה יותר מהדין מאחר שיודעת מנשים שמחזיקין אותן לשומרי דת ומתלבשות בתלבושת פריצות, ואף שאומרים לה הרבנים שהוא דבר איסור אינה מאמינה להם, וא"כ יש לדון אותה כנתגיירה כשלא ידעה מדיני התורה שהוא גר כדאיתא בשבת. ומסתבר זה אף שלע"ע אין לי ראייה ע"ז, אבל בכל אופן טוב שלא לקבל דהא בעצם יש לדחות מצד שהגרות הוא לשם אישות, לכן אף שמאזוה טעם הקילו בזה מהראוי שלא להקל עוד קולות. בכל אופן התקנה היא ראויה ואין להתירה.

ג.

כאב נכרי שרוצה להוליד בתו מישראלית לחופה שרב אחד רצה להניח לו מחמת שהיה ערשה טובות לבני היציר

ובדבר שעלה על דעת רב אחד להניח לאב נכרי להוליד את בתו מישראלית לחופה, יש לגעור בו אף שכוונתו הוא מחמת שהאב הוא איש חשוב במדינה ועושה טובות לכמה יהודים, כי הרי בזה נמצא שמקטינים את איסור ההמור הזה ושעו"נו חמור גם אצל הרבה עוברי עבירות חמורות, מאחר שיראו שהרבנים מקרבין אותן, וגם הרי אף אם הרבה יהודים צריכים לנכרי זה ואין רוצים שיכעוס מאיזה יראת הפסד מסתבר דכשיסבירו לו שהוא ענין דחי שאנשים שאינם יהודים אין להם להיות שושבינים לא יקפידו ולא יכעסו כלום וכדאמר אב"י כה"ג לענין גזבת בע"ז דף כ"ז ע"א. וגם חזינן שהרב ההוא רוצה להניח לכל אב נכרי שהרי גותן עצה בשביל זה לבשל את היין כדי שיוכל האב הנכרי להשקות לבנו ובתו החתן וכלה כמנהגם, או לחקן

רוב העיר כשהן של ישראל הם כשרין גם לכהונה עיין בסימן ד' בפ"ת ס"ק מ"א דמאותו הטעם שכתב שם דאין לו דין שתוקי הוא גם טעם שלא לפוסלו לכהונה, אם ליכא חשש שמא הוא ממיעוט הנכרים דלענין יוחסין הא חוששין גם להמיעוט נכרים כדאיתא ברש"י כתובות דף ט"ו ע"ב ד"ה אבל ליוחסין לא דאף באסופי שאין בו פסול אסופי נמי אם בת היא פסולה לכהונה כגון שהוא מהול שאין עליו ספק עכו"ם, וכגון שהתרי דובי הם ישראל רוב סיעה ורוב העיר שלא חיישינן לשמא הוא בן עכו"ם כשר גם לכהונה. ואף בלא טעם מכשול והפסד נמי אין לכתוב שלא כהראוי לכתוב.

ובעצם מאחר שרק בשתוקי ואסופי כותבין שמותיהן לבד ליכא החסרון דלא כתבו שם האבות שיש פוסלין, דהא שתוקי ואסופי מועטין טובא אפילו בעיר גדולה שאף בלא שם האבות ידעו מי הם כמו בסתם אנשים בשמות אבותיהם ואולי עוד יותר, ודוחק לפ"ן לשון ולפיכך שבש"ע שם שהכוונה לפיכך שמכשיר שם בש"ע בלא כתב שם האבות, דגם לכו"ע יש להכשיר, וצריך לומר בלשון ולפיכך דהוא קודם שנתפשט לכתוב כפי שנהגין עתה ולא היה כתיבת השמות לבד סימן כי הוא שתוקי ואסופי, שהיה מקום להסתפק גם שמא כתבו אף על סתם איש בלא שמות האבות, ולכן לא הכשיר אלא לשיטתו דמכשיר בלא שמות האבות, אבל עתה שהנהיגו שרק בשתוקי ואסופי כותבין בלא שמות האבות הוא כשר לכו"ע.

והנני ידו מוקירו ומברכו בשלום הגוף והנפש ושיוכל לעמוד בפרץ.

משה פיינשטיין

סימן קז

גירות שנתגיירה אצל דייני קאנסערוואטיוון ונשאת לכהן

בע"ה

ח' כסלו תשל"ז

מע"כ ידידי הרה"ג מוהר"ר חיים זאב הלוי ציטראן שליט"א, רב בבית חב"ד בבערקלי קאליפארניא.

הגה, האיש והאשה שהתחילו להתקרב ליהדות ולשמירת דיני התורה ונודע כי האשה היא נכרית שנתגיירה אצל דייני קאנסערוואטיוון והסכימה להתגייר עתה עוד הפעם לפני ב"ד כשר אבל בעלה הוא כהן, אין שום חלוק בגרות הדאשונה שהיה לפני נישואיה דא"כ הדין הוא דיוציאה בגט, שלכן אם הוא כהן כשר כפי שכותב כתר"ה שבא ממשפחה חרדית צריך לגרשה אבל כדאי

לחקור עוד הפעם מהמשפחה לידע יחוסה לכהונה כי במדינה זו בעירות הרחוקות צריך בדיקה, ונמצא ששתי שאלות השניות אין נוגעין למעשה זו לדינא, אבל מ"מ אכתוב מאחר שנוגע זה להאשה אם רוצה להתגייר באמת כי אף אם הרבנים היו שומרי שבת ודאי לא הקפידו על קבלת מצות כדחזינן שלא קבלה המצות וגירורה, שא"כ ודאי צריכה גרות אחרת לפני ב"ד כשר בקבלת מצות שהם כל המצות וכשלא תרצה לקבל מצות איסורה להנשא לכהן אינה גירות כדאיתא בבכורות דף ל' דבלא קבל אפילו דבר אחד אינו גר.

והנני ידו מוקירו ומברכו בהצלחה במעשיו לשם שמים,

משה פיינשטיין

סימן קח

גירות שקבלה בפה כל המצוות רק חשבה לחלל יו"ט פעם אחת מפני דוחק פרנסתה

אדר תשל"ט

למע"כ נכרי שליט"א.

הגה בדבר גירות אחת שנתגיירה ברצון ממש לשם שמים, ומשמחתה כשנקבע מ"ד היום שתטבול במקוה לפני ב"ד ספרה לאשה אחת ממכירה אשר ביום זה היא הולכת למקוה ותהיה גירות כשרה, והאשה אשר איזה פעמים נסתה לבטל מחשבתה להעשות גירות הפחידה אותה אשר הבעלים שעובדת שם במשרד (באפיס) יסלק אותה כשתשמור שבת ויו"ט, אבל לא השגיחה על זה והלכה וטבלה בקבלת מצות אבל אומרת עתה שמפני הפחד שיסלק אותה מעבודתה חשבה בלבה בשעת הטבילה שבשני ימים האחרונים של פסח שהיה קרוב תבא אל המשרד ותראה מה שאפשר לה לעשות דברים שאינם מלאכה, וכן עשתה שלקחה מביתה רק שני אסימונים (טאקינס) לילך ברכבת-התחתית (בסאבוויי) ובמשרד לא כתבה, וגם מסתפקת על איזו ערב שבת קודם אהרה לבא לביתה כעשר מינוט אחר זמן הדלקת הנרות, ומאז זה עשר שנה שלא אירע שעבדה כלום ואדרבה היא מחמרת ביותר ומחזקת אצל כל מכירה לשומרת כל מצות התורה בזהירות גדולה, אבל היא חוששת שמא בשביל מחשבתה בשעת הגרות שתלך למשרד בשביעי ואחרון של פסח דשנה ראשונה אין גרותה בשלמות וכל פסח שהיו אחר זה היא נחלית ומצטערת על זה מאד.

והנה ליכא שום נידון על הגרות מאחר דקבלה כל המצות לפני הב"ד, ואף שנכרי שבא לקבל כל התורה חוץ מדבר אחד אין מקבלין אותו כדתינא בבביתא